

Voor jou en mij
Proza voor kleine en grote mensen

Eerste druk, december 2012

© 2012 Liesbeth Meyer

ISBN: 978-90-484-2767-3

NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Liesbeth Meyer

Voor jou en mij
Proza voor kleine en
grote mensen

Inhoudsopgave

Een bijzondere vogel	7
De vlam	12
De wolken	15
De zee	17
Het huis	19
Kinderen van het geluid	22
De dansende meisjes	23
Vraag en Antwoord	25
Weerspiegeling	28
Een levend fotootje	29
Het muntje	31
De gelukkige paarden	33
Stilte	35
Het samenspel van Geduld en Verlangen	37
Op zoek naar Voldoening	39
Op zoek naar het Zelf	42
Stel je eens voor...	45
Twee voetballen	48
De zon en de maan	50
De tevreden boom	53
Een blauwdruk	56
Een waarneming met het hart	58
Het anker	61
Continuïteit	63
Een onbeschreven blaadje	65
Energie	67
Een sprookje	69
Het ontstaan van dit boekje	75

Een bijzondere vogel

Behoedzaam zweefde de vogel door de lucht. Het was een bijzondere vogel, die indruk maakte op iedereen die hem zag. Niet alleen mensen die toevallig zijn richting opkeken, nee, andere vogels merkten hem ook op terwijl zij zich lieten meedrijven op onzichtbare golven van de wind, naar omlaag en omhoog, daar boven in de blauwe lucht. Deze vogel straalde een gevoel uit van wijsheid en kracht. De vogel voelde zich gelukkig. Hij voelde zich beschermd al kon hij niet zeggen door wie of door wat. Waar kwam deze vogel vandaan en waar ging hij naar toe? Zijn verhaal begint heel lang geleden, in een tijd die wij hier niet kennen. Het lijkt wel een heel andere wereld waar deze vogel lang, heel lang geleden zijn leven begon. Kan dat? Is dat mogelijk? Dan moet deze vogel wel honderd, misschien wel duizend jaren oud zijn!

Op een hoge toren streek hij neer. Hij voelde hoe de zonnestralen zijn veren verwarmde en wende zijn ogen af van het felle licht. Hij voelde zich op dit moment alleen maar niet eenzaam, zo zonder andere vogels in zijn nabijheid. Gelukkig maar, want zij moesten eens weten, de vogels. Zij zouden hun oren en ogen niet geloven als zij zouden merken wie en wat hij in werkelijkheid was. In alle rust richtte hij zijn aandacht naar binnen. Hij voelde hoe zijn hartje klopte en hoe zijn bloed zich door zijn lijfje voortstuwde. Hij had behoefte aan eenwording. Eenwording met zijn eigen wezen. Dit waren de momenten die het leven waard maakten om te leven, te *zijn*... Langzaam zakte hij weg in een gevoel van tijdloze tijd en hij merkte nog nauwelijks iets van de omgeving om hem heen.

Daar zag hij zichzelf, nu was hij een kind, een mensenkind en hij rende vrolijk op straat als een spelend meisje. Aan het eind van de straat gekomen stond zij plotseling stil, draaide zich om en terwijl zij over de weg uitkeek doorstroomde door heel haar wezen het gevoel van: hé, ben ik nu hier? Heel helder realiseerde zij zich op dat moment dat zij nu *hier* was en eerst was zij ergens anders, in een ander land, in een andere tijd!

De vogel liet zich verder meedrijven op de stroom van het tijdloze. Nu hoorde hij plotseling prachtige muziek in een land waar het altijd heerlijk warm was en waar de seizoenen zorgden voor een prachtig wisselende schoonheid in de natuur. De vogel zag dat hij een man was, een oude gerespecteerde man waar iedereen veel van hield en waar de mensen graag bij wilden zijn om naar zijn gezang en zijn verhalen te luisteren. De oude man, op zijn beurt, hield ook veel van de mensen om hem heen en de kleine kinderen die veel bij hem in de buurt waren. Dat gevoel van herkenning wanneer hij bij die kleintjes was dat vertolkte één van de kostbaarste elementen uit zijn gevoelswereld. Hij wist nu dat hij aan het eind van zijn leven was gekomen en dat bracht hem tot diepe inkeer. Enerzijds maakte het dat hij zich tevreden voelde over het feit dat hij gedaan had wat hij kon, anderzijds wist hij dat het niet genoeg was geweest om de wereld wakker te schudden en te doen laten nadenken. En dat laatste, dat stemde hem intens bedroefd.

De vogel probeerde zich dieper te laten gaan en nu zag hij het prille begin van het leven van de oude man. Daar was zijn sterk verlangen naar vrijheid nog in alle hevigheid aanwezig en maar moeilijk in toom te houden. Oh, wat een geluk ervoer hij wanneer hij buiten in de natuur was. Zittend onder een grote boom kon hij urenlang kijken naar de wolken hoog in de blauwe lucht en verlangen naar de tijd die hij daar vroe-

ger zelf had doorgebracht en als een vogel zo vrij, kon vliegen door diezelfde lucht!

Langzaam keerde de vogel terug naar het moment van het heden. Hij opende zijn ogen en zag dat de zon hoger was komen te staan. Na dit meditatieve moment voelde hij zich energieker dan ooit. Hij spreidde zijn vleugels en maakte aanstalten om verder te vliegen. Tot het donker werd, dan zou hij beschutting zoeken voor de invallende schemering en de nacht afwachten om dan, begeleid door de stralen van het vroege ochtendlicht, zijn tocht voort te zetten. Hij was namelijk op reis, deze bijzondere vogel. Hij vond het heerlijk om te reizen en aldus de wereld te verkennen. Zo kwam hij langs plaatsen waar hij zich sterk mee verbonden voelde en waarvan hij vermoedde dat hij daar al eens een gelukkige tijd doorgemaakt had. Hij vloog ook over gebieden die voor hem minder goed aanvoelden, waar hij zich angstig en beklemd wist en die streken probeerde hij op zijn lange tochten te vermijden. Doch langzaam groeide bij hem het besef dat het gewoon te doen was, er over heen vliegen, want diep in zijn hart wist hij zich immers altijd veilig en geborgen...

Op zijn lange reizen ontmoette hij vaak vogels die als vrienden met hem mee vlogen. Achteraf bleken dat helemaal geen vrienden te zijn. Dan waren het eendagsvrienden die hem enkele uren vergezelden en dan ieder hun eigen weg gingen. Maar er waren ook vogels die hij ontmoette tijdens zijn tochten, waar hij van was gaan houden en waar hij zich heerlijk bij voelde. Deze vogels lieten hem ook duidelijk merken dat zij erg op hem gesteld waren, ja, ook van hem hielden. Die vogels, die uiteindelijk ook weer hun eigen weg moesten volgen, die bleven toch in zijn hart achter. Door veel omgang te hebben, juist met de vogels waar hij van hield, leerde hij zijn hart hoe het zich kon ontwikkelen op dat gebied. Hij leerde lief te hebben en voelde intuïtief aan dat dit een kwaliteit was van grote waarde.

De vogel zag veel onderweg. Zo zag hij waar verdriet was, waar vreugde was en waar ontevredenheid heerste. Om maar niet van nog meer ellende te spreken! Hij zag het allemaal en dacht: konden die mensen maar alvast met mij meegaan, naar het onbegrensde land, hoog boven in de lucht. Maar hij begreep ook dat die zelfde mensen bepaalde dingen eerst moesten doormaken, doorstaan, om zo tot een beter inzicht te komen.

Ja, het was waar, zo op het eerste gezicht leek de wereld moeilijk te doorgronden, maar als je, zoals de vogel, maar lang genoeg geleefd had en gereisd, dan ging er op een gegeven moment een helder licht schijnen binnen in je. Dan kreeg je langzaam het gevoel dat je het allemaal beter ging begrijpen. Zo kwam het dat de vogel wist dat hij zich langzaamaan weer moest voorbereiden op een leven tussen de mensen. Hij was daar enerzijds heel verheugd en opgewonden over: in hoeverre zou hij mogen en kunnen kiezen waar hij terecht zou komen? Hij wist ook dat hij in bepaalde mate niets te kiezen had, zich zou moeten overgeven *aan* en laten meedrijven *op* de onzichtbare leidraden van het leven zelf. Het inzicht dat hij hierin had verkregen, was iets dat hij door ervaring had opgebouwd. In hoofd en hart had hij dezelfde wens, wist hij heel precies in welk land hij weer geboren wilde worden. Hij wist ook waarom en wat het was, dat hem daar zo aantrok. De klank van de taal die daar gesproken werd oefende op hem een magische aantrekkingskracht uit, die zo sterk was dat hij nergens anders terecht wilde komen dan in dat ene land. Toch zou zijn terugkomst wel eens anders kunnen uitpakken en hij tastte nu nog volledig in het duister waarheen hij zou mogen of kunnen gaan. Waar hij wel van uitging, dat was dat hij zichzelf weer zou herkennen bij aankomst. Dat hij vanwege zijn ervaring en opgedane zelfkennis zich opnieuw bewust zou worden van zichzelf. Wat zou dat een mooie thuiskomst zijn. Dit besef maakte hem sterk, niet

bang voor wat komen ging en hij beschouwde het als een goede basis voor een nieuwe start!
Zo was het met deze bijzondere vogel, zo was het en de vogel had er vrede mee.